

Dobrovolná plnoletost čtyř kabaretních tanečnic

„Au, nemusíš na to tak tlačit,“ postavička v dámských šatech vyhrnutých nad kolena propnula bolestí záda.

„Jestli to má být rovné, musím přitlačit.“ Černý fix ujížděl po lýtku dolů a nechával za sebou nesmazatelnou čáru.

„Už teď je to křivý jako tovární komín. Půjde to umýt?“ mučednice se pokoušela balancovat na pokrčených nohou.

„Nepůjde. Zůstane ti věčná vzpomínka na utrpení maturitního plesu. Hotovo,“ umělkyně v černé sukni zaklapla fix, urovnala paruku a halenku neohrabaně povytáhla víc za krk.

„Pitomej kus hadru, pořád to padá,“

„Tohle ti pomůže,“ první umělkyni podala dva smotané páry ponožek.

„Bezva,“ řekla umělkyně a vyplnila si výstřih.

„Kterého blbce napadlo kreslit punčochové švy?“ zeptala se třetí postavička stojící ve dveřích. V jedné ruce svírala láhev vodky a ve druhé čtyři štamprlata.

„Je to stylové,“ ohradila se umělkyně a přejela si rty tučným nánosem rtěnky.

„Vypadáte jak...“

„Kabaretní tanečnice!“ skočila jí pisklavým hlasem do řeči čtvrtá postavička.

„Sedí mi podvazky?“ otočila se k první.

„Nádherná,“ ujistila ji umělkyně.

„Budu mít strach tě nechat bez dozoru,“ rýpla si třetí. „Pojďte se napít. Pořád nechápu, kdo mě přesvědčil převléknout se za...“

„Kabaretní tanečnice!“ vyhrkla čtvrtá. „V tom je velký rozdíl.“

„Když na tom trváš, já žádný rozdíl nevidím.“

„Z dvacátých let,“ doplnila čtvrtá a nalila si druhého panáka.

„Maturitní ples je jednou za život, chtělo to něco ujetýho,“ ozvala se umělkyně.

„Maturitní ples,“ zanotovala čtvrtá, vyhoupla se na stůl a udělala několik tanečních kroků.

„Maturitní ples a co?“ zeptala se přiopile. „A co?“ zatočila perlovým náhrdelníkem. „A co to znamená? Nejdůležitější věc v životě. Končím být dítětem, odted' se vše změní. Můžu pít, můžu řídit auto, je mi devatenáct, dobrovolná dospělost...dobrovolná,“ vyhláskovala.

„Dávejte pozor nebo spadne.“

„Dob- ro- vol- ná,“ notovala čtvrtá zatímco ji ostatní dvě sundávaly ze stolu.

„Budeme ji muset ohlídat,“ ironicky řekla třetí. „Ať nám krásku na plese někdo nesbalí. Podáte mi někdo paruku?“

„Rtěnku?“

„Může být.“

„Připadám si jako tank,“ usklíbla se mučednice a nazula si lodičky.

„Hotovo?“

„Co společnou fotku?“

Čtyři kabaretní tanečnice se shromáždily před objektivem digitálního foťáku.

„Úsměv, pánové,“ zavelel první.

„Stejně si myslím, že s těmihle převleky to byl blbej nápad.“

„Bude to památná noc!“ vypískl čtvrtý.

„Sakra,“ vykřikl druhý. Tři páry očí se na něj podívaly.

„Podpatek. Nechápu, jak v tom můžou ty ženský chodit,“ druhý si urovnal sukni.

„Vyrážíme...“

A čtyři kabaretní tanečníci odešli uzavřít dětský svět, dobrovolně otevřít dveře novému, neznámému a neprobádanému.

